

цѣль да предупредимъ читателитѣ да не си съставѣтъ криво мнѣніе за отечественната исторія, изложена въ реченния Царственикъ, почерпнѣта ужъ изъ Мавробира, Баронія, Зонаря и други стары и новы лѣтописцы, имената на които сж забѣлѣзаны въ заглавния листъ, безъ да спомене издательтъ ни рѣчь за О-ца Паисія и неговата рѣкописъ, отъѣто е извлечена цѣла книга! (Глед. за него и въ предисловіето на Исторіята). Въ сжщата категория са намѣрватъ и послѣднитѣ страници на Царственика, който е упазилъ този пакъ легендарный видъ, съ който са отличава цѣло почти съчиненіето на Отца Паисія, толковъ похвалено въ една отъ книжкытъ (IV) на «Българското Книжовно дружество,» год. I-ва, Браила 1871 г. И наистинѣ реченното съчиненіе много ѣ заслужило въ своето време, но предъ историческата критика, то съвършено пада отъ важността, която иначе му отдавамы сийца — и пада само за туй, че съдържа исторіята на единъ народъ не таквази каквато си е тя, но каквато я щѣлъ нейныйтъ съчинитель да бжде.

§ 63. Съвършенното покореніе на Българія въ края на XV-ый вѣкъ.

Слѣдъ като оздрави сжществуваньето и условіята на побѣденитѣ, Мохамедъ II, нареченъ *Фатихъ* (завоеватель), повелѣ да дойдѣтъ отъ Синапъ, отъ Трапезондъ и отъ 12 други градища, турскы челяди за да умножи съ тѣхъ мусулманското жителство въ новата оттоманска столицина. Той накара да порутѣтъ укрѣпленіята на Галата, като остави на Генуезцитѣ търговскытъ имъ привилегіи; а събра голѣмо множество работници за да подновѣтъ съборенитѣ стѣны; сетиѣ отива за Одринъ, старата си столицина.

«Преземаньето на Цариградъ, казва единъ турскый историкъ, бѣ ключътъ, който отвори ключалката на много мѣчны работы.» И дѣйствително, спичкытъ подъ планъ завоеванія на предишнитѣ Султаны са извършихъ съ удивителна леснина при Мохам-